

Universiteit Utrecht

23 JUNI 2021

WILLIAMS' ARGUMENTEN TEGEN EXTERNE REDENEN

CAROLIEN KREKT (6553435)
FACULTEIT GEESTESWETENSCHAPPEN, DEPARTEMENT FILOSOFIE EN RELIGIEWETENSCHAPPEN,
AFDELING FILOSOFIE
Hoofdbegeleider: Rachel Boddy. Tweede beoordelaar: Teun Tieleman.

INHOUDSOPGAVE

SAMENVATTING	2
INLEIDING	2
HOOFDSTUK 1: INTRODUCTIE TOT HET DEBAT EN DE CONSEQUENTIES VOOR NORMATIEVE ETHIEK	3
<i>EXTERNE EN INTERNE REDENEN TOT HANDELEN</i>	4
<i>CONSEQUENTIES VOOR DE MORELE AGENT</i>	5
HOOFDSTUK 2: INTERNAL AND EXTERNAL REASONS VAN BERNARD WILLIAMS	6
<i>HUMEAANSE THEORIE VAN MOTIVATIE</i>	6
<i>INTERNAL AND EXTERNAL REASONS VAN WILLIAMS</i>	6
<i>INTERNE REDENEN VOLGENS WILLIAMS</i>	7
<i>VERWERPING VAN EXTERNE REDENEN DOOR WILLIAMS</i>	9
<i>CONCLUSIES OMTRENT WILLIAMS</i>	10
HOOFDSTUK 3: KRITIEK OP DE ARGUMENTEN VAN WILLIAMS	12
<i>VERWERPINGEN VAN DE ARGUMENTEN TEGEN EXTERNE REDENEN VAN MILLGRAM</i>	12
<i>HET ARCHIE ARGUMENT</i>	12
<i>ARCHIE: INTERNE OF EXTERNE REDEN TOT HANDELEN?</i>	13
<i>VERWERPING VAN DE REA EN REC-PREMISSEN</i>	15
<i>WAT ONTKENT WILLIAMS EIGENLIJK?</i>	15
<i>HOOKERS REPLIEK: WILLIAMS DOET AAN QUESTION BEGGING</i>	16
CONCLUSIE	17
DANKWOORD	19
BIBLIOGRAFIE	20
BIJLAGE 1: VERKLARING KENNISNEMING PLAGIAAT EN FRAUDE	21

Samenvatting

Deze scriptie bevat een onderzoek naar de vraag: "Is de kritiek van Williams op externe redenen steekhoudend?". Het artikel *Internal and external reasons* van Williams wordt als uitgangspunt genomen. Het debat rondom interne en externe redenen zal eerst worden gedefinieerd en vervolgens in een bredere filosofische context worden geplaatst door te bespreken wat de mogelijke gevolgen van het aannemen van de interne-reden verklaring voor handelen zijn. De theorie van Williams wordt geanalyseerd door zijn vier premissen die zouden moeten overtuigen van interne redenen te bespreken. Deze theorie gaat uit van een Humeaanse theorie van motivatie, wiens basis kort wordt toegelicht. Het tweevoud aan argumenten die Williams tegen externe reden interpretatie van handelen geeft, zal kritisch worden bestudeerd. Deze argumenten zijn kortweg dat externe redenen handelingen niet kunnen verklaren, en daarnaast dat het overtuigd worden van een externe reden zou leiden tot het uitvoeren van deze handeling, wat onwaarschijnlijk is omwille van Humeaanse redenen. De argumenten die Williams geeft tegen externe redenen worden met behulp van Millgram en Hooker verworpen. Millgram zal met het Archie-argument aantonen dat er wel degelijk externe redenen zijn, en Hooker zal stellen dat Williams mogelijk aan *question begging* doet. De uitkomst van het onderzoek naar Williams' argumenten zal zijn dat deze niet steekhoudend zijn. Het onderzoek zal sluiten met de vraag naar definitie en een duidelijkere afbakening vanuit Williams' kant, maar blijft scepsis houden bij het aannemen van externe redenen.

Inleiding

Waarom zijn redenen belangrijk voor moraliteit? Morele uitspraken geven ons redenen om een bepaalde handeling wel of niet te doen. Redenen spelen een rol in de handelingen die mensen uitvoeren. Als iemand een juiste reden tot handelen heeft, maar de gevolgen van deze handeling verkeerd uitpakken, bevinden we deze persoon niet als schuldig. Redenen spelen een rol in de manier waarop mensen verantwoordelijk gehouden worden voor hun handelingen. We willen graag dat men redenen heeft om moreel onjuiste handelingen niet te doen. Zijn deze redenen er wel? Hebben we redenen om te handelen die los staan van wat wij denken, willen, verlangen? Wat als er redenen zijn om te handelen die voor iedereen verschillen? Wat gebeurt er met normatieve morele uitspraken wanneer deze niet voldoende gerelateerd zijn aan redenen voor handelen? Wat is een reden überhaupt? Een reden is een feit. Het feit dat roken slecht voor je is, is een reden niet te roken. Redenen kunnen opgedeeld worden in meerdere categorieën; normatieve redenen en motiverende redenen. Normatieve redenen betreffen rechtvaardiging; een reden rechtvaardigt waarom een agent op een bepaalde manier handelt. Motiverende redenen betreffen redenen die een agent zouden moeten motiveren, het betreft een antwoord op de vraag; "waarom heeft zij x gedaan?"¹. Deze scriptie behandelt enkel de normatieve redenen. De bredere discussie van deze scriptie vindt plaats rond de vraag: heeft een moreel agent een reden iets te doen, los van de motivatie die de agent hiervoor heeft? Wanneer heeft iemand een reden tot handelen? Wat betekent het om te zeggen dat een agent een morele reden heeft? Hier zijn twee mogelijke antwoorden op.

¹ Maria Alvarez, "Reasons for Action: Justification, Motivation, Explanation", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Winter 2017 Edition), Edward N. Zalta (ed.), <https://plato.stanford.edu/archives/win2017/entries/reasons-just-vs-expl/> (geraadpleegd 16 juni 2021).

Williams, een internalist, zal stellen dat deze redenen enkel voort kunnen komen uit motivatie, of vanuit deliberatie; een agent heeft een reden wanneer deze op gepaste wijze gelinkt is aan de motivatie. Een externalist met betrekking tot redenen zal deze eis niet stellen; we kunnen als agenten ook redenen voor handelen hebben waar we geen directe motivatie voor hebben. Volgens het externalisme zijn er allerlei redenen voor handelingen die compleet buiten ons liggen, die niet in overeenstemming hoeven te zijn met de mate van motivatie die een agent hiervoor heeft. Kunnen er niet zowel interne als externe redenen zijn? Het aannemen van deze positie vertelt ons eigenlijk niets over de vragen die gesteld worden in deze discussie. De concepten zijn nietszeggend en rechtvaardigen niets wanneer zij in harmonie worden gebruikt. Het aannemen van een positie binnen dit debat heeft implicaties naar hoe met morele verantwoordelijkheid en de moreel agent om wordt gegaan. De focus is binnen de scriptie gelegd op drie artikelen; *Internal and external reasons* van Bernard Williams, en de reacties van Elijah Millgram en Brad Hooker op dit artikel die dezelfde titel dragen: *Williams' Argument Against External Reasons*.

De scriptie zal beginnen met een definitie van zowel internalisme als externalisme met betrekking tot redenen. Daarna zal er worden ingegaan op de mogelijke consequenties die dit debat heeft voor de rol van de morele agent in normatieve ethiek. Het tweede hoofdstuk bespreekt het artikel van Williams grondig. Het model dat Williams geeft over interne redenen tot handelen zal worden besproken, evenals de kritiek die hij geeft op externe redenen. In het derde hoofdstuk worden tegenwerpingen op het model van Williams door Millgram en Hooker besproken. De kritiek die Williams geeft op het externalisme wordt in twijfel getrokken. Dit alles om een poging te wagen de vraag "Is de kritiek van Williams op externe redenen steekhoudend?" bevredigend te beantwoorden. Hierin zal ik kritisch kijken naar de theorie van Williams, en zijn wijze van argumentatie in twijfel trekken. Uiteindelijk is voor mij de externalistische positie ook niet overtuigend, en zal daarom pleiten dat de theorie van Williams in kern op het juiste pad zit, maar behoefte heeft aan verduidelijking en verscherping van concepten.

Hoofdstuk 1: introductie tot het debat en de consequenties voor normatieve ethiek

Het is nuttig om een onderscheid te maken tussen twee debatten binnen de meta-ethiek; enerzijds het debat over redenen en anderzijds het debat rondom motivatie. Het debat rondom motivatie betreft de volgende vraag; als A^2 denkt dat iets moreel juist is, wordt A dan ook gemotiveerd om hiernaar te handelen?³ Het debat rondom redenen tot handelen betreft een vraag als; heeft A redenen om iets te doen, los van de motivatie die A hiervoor heeft? Deze scriptie zal dus enkel gaan om het debat rondom de tweede vraag. Om dit abstracte debat wat beter te illustreren, een eigen interpretatie van een voorbeeld van Alvarez (2017):

Het is een zonnige dag in Utrecht en Leonie en Yasemin besluiten na het maken van een tentamen zichzelf te trakteren op een maaltijd. Leonie zou graag naar een restaurant gaan waar soep

² Waarin "A" staat voor "agent".

³ Andrew Fisher. *An Introduction to Metaethics*. (New York: Routledge, 2011), pp. 127-131

aanwezig is, omdat soep een gezonde maaltijd vormt. Het enige restaurant in Utrecht wat kwalitatief hoogwaardige soep verkoopt is aan de andere kant van de stad, en Yasemin wenst niet zo ver te reizen, ondanks dat ze wel trek heeft in soep. Bij het afwegen van de redenen om *wel* of *niet* af te reizen om soep te eten, wordt er geappelleerd aan motivatie van de dames. Het feit dat het restaurant de beste soepen heeft, motiveert Leonie en Yasemin, terwijl het feit dat de locatie onprettig is hen demotiveert. Deze feiten vormen redenen tot handelen. Er zijn filosofen, zoals Bernard Williams, die stellen dat er een noodzakelijke relatie is tussen de redenen en de motivatie van morele agenten. Dit worden reden-internalisten genoemd. Andere filosofen stellen dat er geen noodzakelijke relaties zijn tussen redenen en motivatie. Dit worden de reden-externalisten genoemd.⁴ Dus, het debat rondom interne en externe redenen gaat voornamelijk over of er een relatie is tussen redenen voor handelen en motivatie van agenten. Laten we de concepten van interne en externe redenen een scherpere definitie geven.

Externe en interne redenen tot handelen

Externe redenen kunnen als volgt worden gedefinieerd:

A heeft reden te ϕ ⁵-en, onafhankelijk van het feit dat A een motief heeft dat wordt bevorderd door te ϕ -en. A hoeft niet gemotiveerd te zijn, en hoeft ook niet gemotiveerd te raken door deliberatie vanuit huidige motivationele set.⁶

Wat betekent dit precies? Stel, Baisha rookt, en ondanks dat zij weet dat dit slecht voor haar is, heeft zij geen motivatie hiermee te stoppen. Mensen in haar omgeving stellen dat zij wel degelijk redenen heeft om te stoppen met roken. Wat is een reden precies? Een reden is een feit. "Roken is slecht.", is een feit, en daarmee een reden het niet te doen. Het feit dat Baisha een reden heeft om te stoppen met roken heeft geen directe link met haar motivatie. Er is geen motief wat bevorderd wordt door te stoppen met roken. Het heeft niets te maken met haar motivatie. Hiermee is het een externe reden. Dit betekent niet dat elke externe reden niets te maken heeft met de motivatie van een agent. Het heeft niet een noodzakelijke relatie met de motivatie van A, maar eerder door een objectief bestaande set aan redenen waar subjecten zoals A door zouden moeten ϕ -en. Een voorbeeld van een filosoof die tot externalist met betrekking tot redenen zou worden erkent is Kant; handelen *moet* altijd vanuit de morele plicht.

Interne redenen kunnen als volgt worden gedefinieerd:

⁴ Alvarez, *Reasons for Action: Justification, Motivation, Explanation*

⁵ " ϕ " wordt hier gebruikt om een werkwoord te vervangen. Deze kan vervangen worden door elke mogelijk werkwoord wat een handeling impliceert. Het moet een werkwoord zijn wat agency van A veronderstelt. Het gaat hier om handelingen die een agent doet, niet die een agent overkomt.

⁶ Bernard Williams, *Internal and external reasons*, in: "Moral Luck". (Cambridge: Cambridge University Press, 1981), p. 101

A heeft reden te φ -en, afhankelijk van het feit dat A een motief heeft dat wordt bevorderd door te φ -en. A moet gemotiveerd zijn, of gemotiveerd kunnen raken door deliberatie vanuit huidige motivationele set.⁷

Reden-internalisten stellen dat iemand een reden heeft iets te doen, wanneer A al gemotiveerd is, of A door middel van deliberaties deze motivatie bereikt. Baisha heeft geen motivatie om te stoppen met roken. Maar, mensen in haar omgeving stellen dat ze wel redenen heeft om niet langer te roken. Baisha ondergaat een proces van beraadslaging, en heeft de motivatie om lang te leven, en komt vervolgens tot de conclusie dat ze een reden heeft om te stoppen met roken. Er is binnen interne-reden statements altijd een relatie tussen de motivatie van de agent en de reden tot handelen. Met "...wanneer A al gemotiveerd is...", wordt dan ook bedoeld dat de reden voldoende relatie heeft met de motivationele set van A.

Consequenties voor de morele agent

Het aannemen van interne redenen heeft ook gevolgen voor een aantal concepten die als fundament worden gezien voor de morele agent binnen het bredere discours van ethiek. Het debat rondom schuld of morele verantwoordelijkheid krijgt een hele andere invulling vanuit het internalisme.⁸ Wanneer krijgt een morele agent de schuld van iets? A krijgt de schuld wanneer A de mogelijkheid had ϕ te doen, maar dit niet deed.⁹ Hierbij moet ϕ gezien worden als een moreel juiste handeling. Shane wordt als schuldig gezien, omdat hij de mogelijkheid had om eerlijk te spelen bij Monopolie, maar dit niet deed. Als het bestaan van interne redenen wordt aangenomen, dan kan niet zomaar gesteld worden dat Shane schuldig is aan valsspelen. Dit is afhankelijk van de motivatie van Shane. Wanneer eerlijk spelen bij een potje Monopolie geen onderdeel uitmaakt van Shanes motivatie, en hij dus ook geen interne reden heeft *niet* vals te spelen, kunnen we hem ook niet beschuldigen als hij niet eerlijk speelt.

Het kan ook om handelingen gaan met bredere implicaties, handelingen waar meer op het spel staat dan valsspelen bij een bordspel. Shane kan ook andere onderdelen van zijn subjectieve motivationele set missen. Vanuit interne redenen zou moord of verkrachting verdedigbaar kunnen zijn in die zin dat er toegegeven wordt dat een agent reden had tot handelen. Immers, als iemand simpelweg niet de "juiste" onderdelen in zijn of haar motivatie heeft, dan had die persoon ook geen andere redenen om naar te kunnen handelen.¹⁰

Wat blijft er dan van normatieve ethiek over? Gaan morele principes dan niet afhangen van persoonlijke redenen die een morele agent heeft? Elke theorie die een beroep doet op morele redenen die op elke morele agent toepasbaar zouden moeten zijn of zouden moeten worden,

⁷ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

⁸ Stephen Finlay and Mark Schroeder, "Reasons for Action: Internal vs. External", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Fall 2017 Edition), Edward N. Zalta (ed.), <https://plato.stanford.edu/archives/fall2017/entries/reasons-internal-external/> (laatst geraadpleegd 14 mei 2021).

⁹ Kan ook in de vorm: "A krijgt de schuld van iets wanneer A de mogelijkheid had ϕ niet te doen, maar het wel deed."

¹⁰ Dit punt wordt verder besproken in hoofdstuk 3, "Het Archie-argument van Millgram".

zou verworpen moeten worden als het internalisme van Williams juist is. Dit betekent bijvoorbeeld dat de deontologie van Kant aan de kant geschoven moet worden. Binnen normatieve ethiek zou niet langer gewerkt kunnen worden met regels en systemen die stellen dat elke willekeurige morele agent in dezelfde situatie ook dezelfde handeling zou moeten uitvoeren. Bij het overwegen van de morele juistheid van handelingen zal rekening gehouden moeten worden met de invloed van de contextuele situatie waarin de morele agent zich bevindt en hoe deze de redenen tot handelen mogelijk beïnvloedt. Maar, hoe ziet een theorie van interne redenen er precies uit? Het volgende hoofdstuk bestudeert het systeem van interne redenen van Williams.

Hoofdstuk 2: *Internal and External Reasons* van Bernard Williams

Humeaanse theorie van motivatie

Williams refereert naar de theorie van interne redenen als een sub-Humeaans model, omdat het op beperkte manier berust op het Humeaanse model van motivatie.¹¹ Deze zal ik kort bespreken. Volgens Hume is er een onderscheid tussen overtuigingen (*beliefs*) en verlangens (*desires*). Beschrijvingen van de wereld zijn inert, net als overtuigingen. Dit betekent dat een overtuiging “in-de-wereld” past. Als Yasemin de overtuiging heeft dat Leonie twee zwarte katten heeft, maar erachter komt dat er maar één kat is, dan is het Yasemins overtuiging die verandert, niet de wereld om haar heen.¹² De overtuigingen motiveren niet om de wereld te veranderen zodat er twee katten zijn.

Wat motiveert dan wel? Volgens Hume moet men eerst verlangens hebben om motivatie te hebben tot handelen en om überhaupt te kunnen handelen. Als er overtuigingen zijn die mij moeten motiveren, dan moeten er verlangens zijn die op de juiste manier hieraan verbonden zijn,¹³ maar dit is geen noodzakelijke relatie. Overtuigingen en verlangens zijn twee verschillende *mental states*. Een moreel agent *A* is dus gemotiveerd dan en slechts dan als zij een verlangen en een passend gerelateerde overtuiging heeft.¹⁴ Williams wil dit in zijn artikel verwerken, zodat een systeem van interne redenen niet langer “sub-Humeaans” is.

Internal and external reasons van Williams

Williams begint zijn artikel door onderscheid te maken tussen twee verschillende interpretaties van de zin “*A* heeft een reden om ϕ -en.” De eerste interpretatie heeft te maken met het waarheidsgehalte van de zin “*A* heeft een reden om te ϕ -en.” *A* heeft een motief dat zal worden gestimuleerd door te ϕ -en. Als *A* niet gemotiveerd wordt om te ϕ -en, dan is de zin onwaar en heeft *A* dus geen reden om te ϕ -en. Dit is een internalistische interpretatie van de zin. De tweede interpretatie heeft geen waarheidsconditie. *A* heeft een reden te ϕ -en, ook als het motief van *A* om te ϕ -en niet gestimuleerd wordt door deze reden. Dit is de externalistische interpretatie van

¹¹ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

¹² Fisher, *An Introduction to Metaethics*, p. 134

¹³ Fisher, *An Introduction to Metaethics* p. 135

¹⁴ Fisher, *An Introduction to Metaethics*, p. 135

de zin.¹⁵ Hier maakt Williams dus direct een onderscheid tussen enerzijds interne en anderzijds externe redenen.

Interne redenen volgens Williams

Vervolgens gaat Williams de interpretatie van interne redenen verder uitwerken. Hij stelt dat de meest simplistische vorm van de internalistische interpretatie er als volgt uitziet: "A has a reason to ϕ iff A has some desire the satisfaction of which will be served by his ϕ -ing."¹⁶ Als alternatief kan er ook gesteld worden dat het hier gaat om wat voor tevredenstelling de agent denkt dat het uitvoeren van ϕ zal geven. Dit wordt ook wel eens het sub-Humeaanse model genoemd, maar het schiet volgens Williams op een aantal fronten tekort, en zijn artikel is een poging de tekortkomingen te verhelpen. Hij doet dit door vier proposities over interne redenen te geven. Deze vier proposities zullen hieronder worden uitgewerkt. Hierin probeert Williams aan te tonen dat er enkel interne redenen zijn, zodat hij later het bestaan van externe redenen kan ontkennen.

*P1: "An internal reason statement is falsified by the absence of some appropriate element from S."*¹⁷

Williams stelt allereerst dat elk adequaat intern model van redenen een betrekkelijkheid van de reden ten opzichte van de agent's subjectieve motivationele set (S) moet hebben.¹⁸ Een reden moet dus altijd op een bepaalde manier in verhouding staan tot S . Wat is S precies? Wat moeten we ons voorstellen bij een subjectieve motivationele set? De subjectieve motivationele set S kan ook wel een *mental make up* worden genoemd. Het is het totaal aan wensen en verlangens dat wij als mensen hebben. De S bestaat uit *desires*, die ook wel D worden genoemd, maar bevat meer dan enkel wensen. Maar uit wat voor D s bestaat een S ? De subjectieve motivationele set S is niet een soort gegeven statistiek bij elk persoon. S kan bestaan uit een scala aan verschillende dingen, niet enkel uit wensen: "... dispositions of evaluation, patterns of emotional reaction, personal loyalties, and various projects ... called embodying projects of the agents."¹⁹ Binnen het sub-Humeaanse model van internalisme wordt er gesteld dat elke D in S tot een interne reden leidt.²⁰ Volgens Williams is dit echter niet een plausibel model. Hij stelt dat er geen sprake is van een interne reden wanneer deze gebaseerd zijn op onjuiste overtuigingen.

Stel, Karlijn denkt dat substantie x gin is, maar het is eigenlijk benzine. Karlijn wil een gin en tonic. Heeft Karlijn dan reden om x te mixen met tonic en dit te drinken? Volgens Williams zijn er twee manieren om dit te interpreteren volgens het sub-Humeaanse model:

1. Het is vreemd om te zeggen dat Karlijn een reden heeft om te drinken, ondanks dat zij dat idee misschien zelf wel heeft.
2. Als Karlijn wel drinkt, hebben we niet alleen een verklaring voor waarom zij het drinkt, maar deze verklaring is in de vorm van een reden-tot-handelen-verklaring. Als er redenen

¹⁵ Williams, *Internal and external reasons*, p. 101

¹⁶ Williams, *Internal and external reasons*, p. 101

¹⁷ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

¹⁸ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

¹⁹ Williams, *Internal and external reasons*, p. 105

²⁰ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

zijn voor handelen, dan moet het zo zijn dat mensen soms handelen naar die redenen, en als ze dit doen, dan moeten deze redenen een juiste uitleg vormen voor die handelingen. Het verschil tussen ware en onware overtuigingen van Karlijn kan niet de vorm van uitleg veranderen die bij een handeling past.²¹ Deze premisse zal later de REA-premisse worden genoemd.

De vraag blijft echter; heeft Karlijn een reden om benzine te drinken, denkend dat zij gin voor zich heeft? Het antwoord van Williams is nee. We moeten er niet vanuit gaan dat interne redenen alleen gaan over het verklaren van handelingen, want deze moeten ook uitgaan van de rationaliteit van de agent.²²

P2: "A member of S, D, will not give A a reason for ϕ -ing, if either the existence of D is dependent on false belief, or A's belief in the relevance of ϕ -ing to the satisfaction of D is false."²³

D werd gedefinieerd als alle *desires* die onderdeel uitmaken van subjectieve motivationele set *S*. Maar, zoals eerder gesteld, leidt volgens Williams niet elke *D* in *S* tot een interne reden. Als *A* ϕ doet in deze omstandigheden, dan is er niet alleen een reden waarom *A* ϕ deed, maar er ook kan worden gesteld dat *A* rationeel heeft gehandeld.²⁴ *A* heeft dus geen reden om te ϕ -en op het moment dat er een valse overtuiging in het spel zit. Dit heeft volgens Williams de volgende epistemische consequentie (P3).

P3: "(a) A may falsely believe an internal reason statement about himself, and (we can add) (b) A may not know some true internal reasons statement about himself."²⁵

(b) kan op twee manieren worden verklaard. De eerste verklaring is dat *A* onwetend is over een feit op een manier dat wanneer *A* dit wel zou kennen, *A* krachtend op grond van een element in *S*, ϕ zou doen. *A* heeft dus simpelweg reden om te ϕ -en zonder dat *A* dat zelf weet. Daarnaast kan *A* onwetend zijn over een element in *S*. Onbekend element *D* in *S* zal alleen een reden voor *A* vormen om te ϕ -en als ϕ relevant is in *D*.²⁶ De vraag is, hoe kunnen moreel agenten erachter komen dat zij een valse overtuiging hebben? Het antwoord van Williams zit in rationele beraadslaging.

P4: "Internal reason statements can be discovered in deliberative reasoning."²⁷

Via een proces van rationele beraadslaging kunnen we achter interne redenen komen. Wat is dit precies? Het sub-Humeaanse model stelt dat ϕ -en op causale wijze gerelateerd moet zijn aan *S*. Elk verlangen zou causaal verbonden zijn tot een reden. Volgens Williams is dit een veel te beperkte conceptie van praktisch redeneren. Er zijn heel veel manieren waarop *S* beïnvloed kan worden. *A* kan er door deliberatie achter komen dat zij reden heeft om iets te doen waarvoor zij

²¹ Williams, *Internal and external reasons*, pp. 102-103

²² Williams, *Internal and external reasons*, pp. 102-103

²³ Williams, *Internal and external reasons*, p. 103

²⁴ Williams, *Internal and external reasons*, p. 103

²⁵ Williams, *Internal and external reasons*, p. 103

²⁶ Williams, *Internal and external reasons*, p. 103

²⁷ Williams, *Internal and external reasons*, p. 104

eerst helemaal geen reden had. Door deliberatie kunnen er elementen in S bijkomen, maar er kunnen ook elementen worden afgetrokken. Als A er na deliberatie achter komt dat een overtuiging onjuist was, dan is er niet langer een reden om ϕ te doen.²⁸ Hoe het proces van deliberatie er exact uitziet of hoe dit precies in zijn werk gaat, blijft in het artikel van Williams achterwege. Dit ondanks dat er veel afhankelijk is van het proces van beraadslaging. Immers, het is datgene wat onze interne redenen kan ontdekken. Beraadslaging kan op meerdere manieren begrepen worden, als een individueel proces waar een moreel agent door bijvoorbeeld zelfreflectie redenen kan ontdekken. Het kan echter ook worden opgevat als een collaboratief proces waar andere moreel agenten een rol in kunnen spelen.

Williams stelt de vraag of S ook behoeften moet bevatten. Dit vormt alleen een probleem als het mogelijk is voor een agent om niet gemotiveerd te zijn om deze behoefte na te streven. Dit gebrek aan interesse in de behoefte kan er nog steeds zijn na het proces van beraadslaging, en hoeft niet per se te berusten op een onjuiste overtuiging. Dit komt erop neer dat wanneer een agent geïnteresseerd is in het nastreven van zijn behoeften, en dit niet het product is van een onjuiste overtuiging, hij inderdaad geen reden heeft om deze behoefte na te streven. Vanuit het perspectief van interne redenen heeft deze A geen reden om te handelen naar deze behoeften.²⁹ Williams brengt hier echter wel een soort nuance toe; tot op zekere hoogte lijkt het wel dat iedereen een bepaalde vorm van welzijn nastreeft.³⁰

Hier eindigt Williams met zijn theorie over interne redenen. Ik blijf achter met een vraag; hoe ziet een proces van beraadslaging er precies uit? Wat kan dit allemaal bereiken? Is dit eerder een praktisch of een rationeel proces? Williams blijft er in zijn artikel vaag over.

Verwerping van externe redenen door Williams

Vanaf hier gaat Williams over naar het tweede gedeelte van zijn tekst; het bekritisieren van de externalistische interpretatie van de zin “ A heeft reden te ϕ -en”. Williams geeft het voorbeeld van Owen. Owen wilde zelf het leger niet in, maar zijn familie wilde wel dat hij ging. Zijn familie zou kunnen zeggen dat er een reden was voor Owen om zich op te geven voor het leger. Er zit echter niets in Owens S waardoor hij, ook na proces van beraadslaging, toe zou geven. Dit zou er echter niet voor zorgen dat Owens familie de claim zou intrekken. De claim die zij maken, namelijk dat Owen een reden heeft het leger in te gaan, is een externe reden.³¹

Deze externe redenen moeten niet verward worden met een imperatief, zoals de Categorische Imperatief van Kant, die ons voorschrijft wat te doen. Het is geen gebod, of een moreel oordeel over hoe we moeten handelen. Een externe reden vertelt ons niet dat A moet ϕ -en, maar dat er een reden is om te ϕ -en voor A . Williams bespreekt vervolgens twee argumenten waarom volgens hem geen externe redenen voor handelen bestaan.

²⁸ Williams, *Internal and external reasons*, pp. 104-105

²⁹ Williams, *Internal and external reasons*, pp. 105-106

³⁰ Williams, *Internal and external reasons*, p. 106

³¹ Williams, *Internal and external reasons*, p. 106

1. Externe redenen kunnen geen handelingen verklaren.

Geen enkele externe reden zou op zichzelf een verklaring kunnen zijn voor een agents handelingen. Externe redenen kunnen bestaan zonder dat er iemand ernaar handelt, en kunnen daarmee geen handelingen verklaren.³² “If there are reasons for action, it must be that people sometimes act for those reasons, and if they do, their reasons must figure in some correct explanation of their action.”³³ Volgens Williams kan niets een agents intentionele handelingen verklaren behalve datgene wat die agent motiveert te handelen. Een externe reden op zichzelf kan niets verklaren over hoe iemand handelt. Om handelingen te verklaren moet er geappelleerd worden aan motivatie, en een verklaring die motivaties gebruikt is een interne verklaring. Een externe reden kan enkel het handelen verklaren door de handeling te verbinden met een element uit de agents *S*. Dit maakt het echter een interne reden, en niet een externe reden.³⁴ Hiermee stelt Williams dat als een externe reden een verklaring voor een handeling biedt, het eigenlijk een interne reden is.

2. De rol van overtuiging

Redenen voor handelen moeten volgens Williams begrepen worden door hun rol in praktische beraadslaging. Als er externe redenen zouden zijn, dan zou het overtuigd raken hiervan moeten resulteren in een motivatie ernaar te handelen: “If an agent has an external reason to ϕ , then if the agent rationally deliberated ... he would come to be motivated to ϕ .”³⁵ Deze deliberatie komt voort uit motivatie. Er wordt in het proces van deliberatie geredeneerd vanaf motivatie. In het geval van externe redenen is er geen motivatie, geen startpunt, waar de agent vanaf kan redeneren.³⁶ Externe redenen zijn dingen die buiten ons staan, en voor we hiernaar kunnen handelen moeten de morele agent er dus eerst achter komen wat deze redenen zijn, en dit moet vervolgens de agent's *S* beïnvloeden. Dit kan bij externe redenen niet.

Maar wat als we toch zeggen dat iemand externe redenen heeft om te handelen? “What is it that one comes to believe when he comes to believe that there is reason for him to ϕ , if it is not the proposition, or something that entails the proposition, that if he *deliberated rationally*, he would be motivated to act appropriately?”³⁷ Er wordt gesteld dat wanneer *A* rationeel nadenkt, *A* gemotiveerd wordt om te handelen. Dit is een interne reden statement; het betreft een *D* in een *S* die nog niet is ontdekt.

Conclusies omtrent Williams

Men heeft enkel interne redenen tot handelen. Interne redenen verklaren volgens Williams ons handelen, waar externe redenen dat niet doen. Via het proces van deliberatie kunnen interne redenen en daarmee motivaties veranderen. Interne redenen kunnen niet gebaseerd zijn op *false beliefs*. Een poging het proces van deliberatie te visualiseren is te zien in figuur 1.

³² Williams, *Internal and external reasons*, pp. 107-110

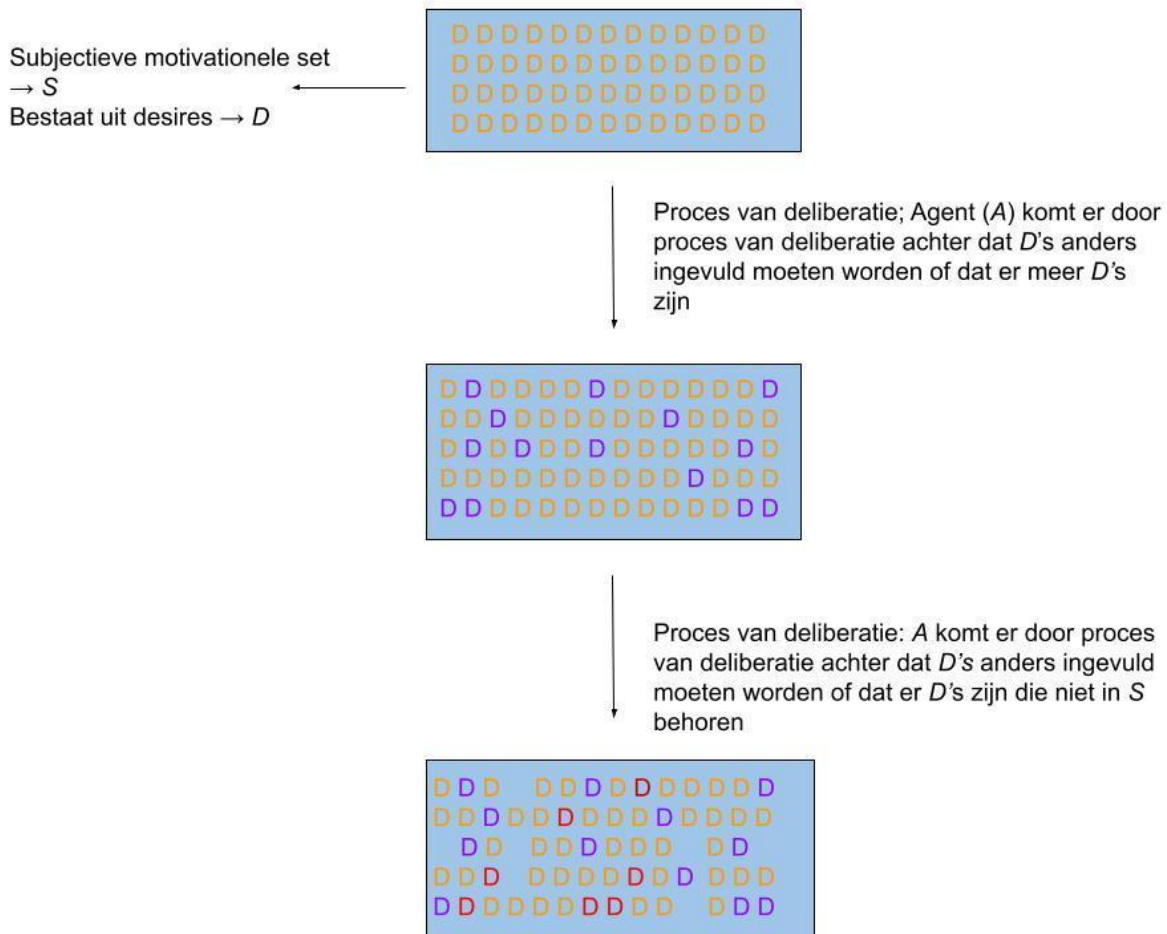
³³ Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

³⁴ Williams, *Internal and external reasons*, pp. 106-107

³⁵ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109

³⁶ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109

³⁷ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109, eigen cursivering

Figuur 1: visualisatie van de theorie van Williams

Williams geeft twee argumenten tegen het bestaan van externe redenen. Allereerst zouden externe redenen geen handelingen kunnen verklaren. Ten tweede stelt Williams dat het overtuigd raken van een externe reden zou resulteren in een motivatie ernaar te handelen, en dit is niet plausibel. Overtuigingen op zichzelf kunnen niet motiveren.³⁸ Een moreel agent kan pas gemotiveerd zijn wanneer er een verlangen en een passende overtuiging is, aldus het Humeaanse notie van motivatie.

Met dit als conclusie zijn er meerdere manieren waarop dit artikel geïnterpreteerd kan worden. Enerzijds zou men kunnen stellen dat het hier gaat om een verwerping van externe redenen. Anderzijds zou men kunnen stellen dat er geen sprake is van externe redenen, maar dat elke externe reden een interne reden is. Williams wil hoe dan ook overtuigen van het feit dat er geen externe redenen zijn voor handelen. Maar wat betekent dit? De consequenties voor normatieve

³⁸ Fisher, *An Introduction to Metaethics*, pp. 134-135

ethiek en hoe we met morele verantwoordelijkheid omgaan zijn eerder besproken. De theorie die Williams voorschrijft lijkt vrij intuïtief; natuurlijk hebben redenen voor mijn handelen te maken met mijn motivatie! De vraag is of deze relatie *altijd* aanwezig zijn, zoals internalisten dat stellen. Ik heb twijfels over de argumentatie en conceptualisatie in het artikel van Williams, deze worden in het volgende hoofdstuk besproken.

Hoofdstuk 3: kritiek op de argumenten van Williams

Externe redenen kunnen niet bestaan volgens Williams, want ze kunnen geen handelingen verklaren en daarnaast is er ook het probleem van overtuiging. Dit roept een vraag op: is de interpretatie van externe redenen die Williams geeft wel krachtig? In dit onderdeel van de scriptie tracht ik een aantal aannames bloot te leggen, en met argumenten van Millgram en Hooker te laten zien dat de argumenten tegen externe redenen niet steekhoudend zijn.

Verwerpingen van de argumenten tegen externe redenen van Millgram

Williams geeft twee argumenten waarom externe redenen niet kunnen bestaan. Externe redenen verklaren geen handelingen, gebaseerd op de REA³⁹-premissie. Namelijk, redenen moeten handelingen verklaren. Het andere argument stelt dat als er externe redenen zouden zijn, dan zou het overtuigd raken hiervan moeten motiveren. Deze is gebaseerd op de REC⁴⁰-premissie. Millgram valt deze premissen aan.

Het Archie Argument

Het Archie-argument van Millgram is een poging om een agent te hypothetiseren die een externe reden heeft waar de argumenten van Williams tegen de externe-reden theorie niet tegenop gaan. Archie is een ongevoelige, lompe bruut die niet kan doen aan zelfreflectie. Hij is ongelukkig, en erkent dat ook wel, maar omdat hij niet kan doen aan zelfreflectie kan hij niet inzien *waarom* hij ongelukkig is. Het enige in zijn leven wat hem geluk brengt is het uitgenodigd worden voor en het gaan naar feestjes. Archie's bruutheid is een reden om niet naar een begrafenis te gaan. Als hij immers naar een begrafenis gaat, zal hij zichzelf in de nesten werken en vervolgens niet langer aardig genoeg gevonden worden om uitgenodigd te worden voor een feestje.⁴¹ Het zijn van Archie maakt het hem onmogelijk om te beargumenteren *waarom* hij niet naar een begrafenis zou moeten gaan. Millgram spreekt hier van een deliberatief onvermogen. Voor Archie is het niet mogelijk om bepaalde redenen tot handelen te erkennen. Omdat hij "inept" is, kan hij niet inzien waarom zijn eigen ongevoeligheid hem redenen geeft voor handelen.⁴² Als hij de redenen wel zou kunnen inzien, dan zou hij niet langer de brute Archie zijn en ook niet naar die redenen hoeven handelen. Wat probeert Millgram aan te tonen? Millgram probeert aan te tonen dat het bestaan van externe redenen niet afgekapt kan worden, en dat Archie mogelijk een voorbeeld is

³⁹ Lees als: "Reasons explain action".

⁴⁰ Lees als: "Reasons entail counterfactuals".

⁴¹ Elijah Millgram, "Williams' Argument Against External Reasons", *Nous* 30 (1996), 197-220, (Hoboken: Wiley, 1996). https://www-jstor-org.proxy.library.uu.nl/stable/Query=%25E2%2580%2598Williams%25E2%2580%2599+Argument+Against+External+Reasons%25E2%2580%2599&filter=jid%253A10.2307%252Fj100039&=&seq=1#metadata_info_tab_contents (laatst geraadpleegd 10 juni 2021), p. 203

⁴² Millgram, *Williams' Argument Against External Reasons*, p. 203

van een externe reden. Millgram gebruikt het Archie-argument allereerst om aan te tonen dat er wel degelijk externe redenen zijn, maar ook dat de argumenten die Williams tegen externe redenen geeft binnen dit voorbeeld niet steekhoudend zijn.

Williams stelt het volgende: "... [if the agent has an external reason to ϕ ,] that if the agent rationally deliberated ... he would come to be motivated to ϕ ."⁴³ Dit wordt de REC-premissie genoemd, omdat het impliceert dat redenen tegenfeitelijkheden (*counterfactuals*) met zich meebrengen. Elke reden zou door een proces van rationele deliberatie omgezet worden tot motivatie. Wanneer we het Archie argument aannemen als voorbeeld, dan zou REC niet waar kunnen zijn. Archie heeft een deliberatieve incompetentie of tekortkoming. Hij kan simpelweg sommige redenen voor handelen (niet naar een begrafenis gaan) niet voldoende waarderen.

Maar zou het niet moeten gaan om wat Archie *zou* doen als hij volledig geïnformeerd en deliberatieve competentie had? Nee, want als Archie volledige informatie had en deliberatieve competentie had, dan zou hij geen redenen hebben om te handelen vanuit deliberatieve incompetentes.⁴⁴ Als Archie wel zou kunnen redeneren; "Ik kan maar beter wegblijven van die begrafenis, want ik maak het alleen maar erger.", dan zou hij niet langer de reden hebben om niet naar een begrafenis te gaan. Als hij op deze manier zou kunnen redeneren, dan zou hij reflectief genoeg zijn om in te zien *waarom* hij niet naar een begrafenis zou moeten gaan. Daarmee is de reden waarom hij niet naar een begrafenis moet gaan, namelijk zijn lompe ongevoeligheid, niet langer een reden om naar te handelen. Dus, Millgram gaat hier fel tegen Williams in: Archie heeft een reden tot handelen die niet door te delibereren zou kunnen aanzetten tot handelen. Als Archie zou kunnen delibereren, zou hij niet langer redenen hebben om op dusdanige wijze te handelen.

Archie: interne of externe reden tot handelen?

De vraag is echter, heeft Archie een interne of externe reden tot handelen? Volgens Williams zou Archie een interne reden tot handelen hebben, ondanks dat het voorbeeld van Archie op het eerste gezicht een externe reden is. Immers, Archie heeft een reden niet naar een begrafenis te gaan, ook al is Archie daar niet toe gemotiveerd, en kan hij daar ook niet toe gemotiveerd raken door te delibereren vanuit huidige motivationele set. Dit is een externe reden-verklaring. Waarom zou Williams dan stellen dat het toch gaat om een interne reden?

Het feit dat iemand beter af zou zijn door te ϕ -en, kan gezien worden als een reden tot handelen. Archie zou mensen vriendelijker moeten behandelen, ook al wil hij dit niet, want dat zou beter voor hem zijn (welzijn). Archie vindt niet elke "beloning" die komt kijken bij mensen beter behandelen relevant. De wens naar de resultaten van mensen beter behandelen vormen geen onderdeel van zijn *S*. Toch, als hij zijn leven verandert en mensen beter behandelt, dan zou hij inzien dat zijn leven verbeterd is. Deze reden zijn dan niet gegrond in zijn *S*, en daarmee is het een externe reden.⁴⁵ De reden-internalist zou ook zeggen dat het feit dat een agent beter af is

⁴³ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109, eigen invulling in haakjes

⁴⁴ Millgram, *Williams' Argument Against External Reasons*, pp. 203-204

⁴⁵ Millgram, *Williams' Argument Against External Reasons*, p. 205

wel een reden tot handelen is, maar daarbij wel stellen dat de wensen tot welzijn, geluk elementen zijn in een agent's *S*.⁴⁶ Het zou plausibel zijn dat Archie een reden heeft om vriendelijker te zijn tegen anderen omdat het voor een verbetering in zijn leven zal zorgen, en dit een *D* in zijn *S* is.⁴⁷ Ondanks dat Archie zelf de link niet kan leggen, is de reden dat Archie niet naar begrafenissen zou moeten gaan gegrond in zijn *S*, voortkomend uit het idee dat hij wel de wens heeft om voor feestjes uitgenodigd te worden. Daarmee is het een interne reden. Archie is simpelweg niet competent genoeg om achter alle wensen in zijn subjectieve motivationele set te komen. Zijn er dan interne redenen die niet gekend kunnen worden? Immers, Archie kan niet door een proces van beraadslaging achter zijn redenen komen, want hij is hier niet competent genoeg voor. Betekent dit dat er interne redenen zijn waar, mits de moreel agent rationele competentie mist, iemand niet achter kan komen? Wat maakt het dan anders dan een externe reden? Immers, als ik het artikel van Williams in een bredere context probeer te begrijpen, dan probeert hij juist aan te tonen dat het externalisme zo onlogisch is omdat het niets te maken heeft met wie een moreel agent is of de wensen die een moreel agent heeft. Het idee dat een moreel agent een reden heeft om iets te doen, waar hij/zij mogelijk geen enkele "connectie" heeft, lijkt hem absurd. Maar, zou Williams hier niet mogelijk moeten toegeven dat dit wel degelijk het geval is, binnen het voorbeeld van Archie?

Om de inconsistentie binnen Williams' theorie verder te onderzoeken moeten we verder ingaan op het idee dat we interne redenen hebben waar we geen bewust besef van hebben, zoals Williams zelf voorstelt in P3.⁴⁸ Volgens Williams is het mogelijk om door middel van deliberatie achter deze redenen te komen (P4).⁴⁹ Dit vormt echter een zwakke plek binnen de theorie van Williams. Het proces van deliberatie wat deze allemaal kan bereiken blijft te vaag. Het concept is niet voldoende afgegrensd en mist definitie, terwijl dit een belangrijke rol speelt binnen de theorie van Williams. Het is immers het proces van beraadslaging dat verschil kan maken tussen of iets een interne reden voor handelen is of niet. Wat zijn de afbakeningen van het proces van rationele deliberatie? Hoe ziet deze rationaliteit eruit? Is die bij iedereen hetzelfde, of hebben mensen zoals Archie gewoon te weinig rationaliteit? Is het proces van deliberatie iets wat vanuit onszelf komt? Dat onze set aan wensen enkel door een soort zelfreflectie kan veranderen? Is het een proces waar andere moreel agenten invloed op hebben? Zo ja, tot op welke hoogte? Hoeveel effect heeft de context van de agent op het proces? In hoeverre heeft met een set aan basis *D*s die bij elk moreel agent hetzelfde zijn? Williams stelt zelf dat elke moreel agent tot op zekere hoogte de wens heeft naar welzijn?⁵⁰ Kan men door deliberatie achter elk mogelijke *D* komen, of kunnen er een aantal verscholen blijven? Tot op welke hoogte veronderstelt dit proces een vorm van rationaliteit, en zo ja, is er een drempel in die zin dat sommige moreel agenten hiervan uitgesloten kunnen worden? Kortom, het proces van rationele beraadslaging binnen de theorie van Williams is een vaag concept. Het proces van deliberatie vraagt om duidelijke begrenzing.

⁴⁶ Williams, *Internal and external reasons*, p. 106

⁴⁷ Millgram, *Williams' Argument Against External Reasons*, p. 206

⁴⁸ Williams, *Internal and external reasons*, p. 103

⁴⁹ Williams, *Internal and external reasons*, p. 104

⁵⁰ Williams, *Internal and external reasons*, p. 106

Verwerping van de REA en REC-premissen

Millgram stelt dus dat Archie's ongevoelige bruutheid een deliberatieve tekortkoming is. Archie had een reden naar zijn bruutheid te handelen en deze kon niet worden beïnvloed door het proces van beraadslaging. Als Archie zou kunnen delibereren, zou hij niet langer dezelfde reden tot handelen hebben.⁵¹ In dit geval wordt er dus niet ontkent dat Archie reden heeft te ϕ -en. Wat wel wordt ontkend is: "... A moet gemotiveerd zijn, of gemotiveerd kunnen raken door deliberatie vanuit huidige motivationele set."⁵² Millgram stelt dat ook als de agent rationeel zou kunnen delibereren, Archie nog steeds niet de reden zou hebben. Dit vormde de basis voor de ontkenning van de REC-premissie.

Er is nog steeds een probleem. Volgens het internalisme is de reden dat Archie niet naar een begrafenis gaat voldoende gerelateerd aan Archie's subjectieve motivationele set *S*, ook al kan Archie dit zelf niet goed inzien (ook niet door middel van tegenfeitelijkheden). Millgram probeert het voorbeeld van Archie uit te breiden en hiermee aan te tonen dat zowel de REA als de REC-premissen niet steekhoudend zijn. Laten we stellen dat Archie zijn leven kan beteren door gevoeliger te zijn, maar niet alle facetten van een gevoelig mens-zijn kan waarderen. Door meer empathie te tonen naar zijn vrienden zal zijn leven verbeteren. Wanneer hem dit echter wordt voorgelegd, kan hij zelf nog steeds niet inzien waarom, en gaat hij hier juist tegenin. Het is niet onderdeel van zijn *S*. Maar door de ervaring te hebben dat zijn leven gebeterd is (door meer empathie te tonen), zou hij zelf kunnen inzien dat het beter met hem gaat. Archie heeft dus, aldus Millgram, redenen om zijn levenswegen te veranderen die niet gegrond zijn in zijn *S*, en daarmee tot externe redenen behoren.⁵³ Als dit het geval is, kan ook de REA-premissie niet waar zijn. In dit geval verklaart een externe reden wel degelijk het handelen van een moreel subject.

Dus, het Archie-argument kan gebruikt worden om externe redenen aan te tonen. De REC-premissie en de REA-premissie waren kunnen vanuit Archie weerlegd worden. Millgram probeert hiermee aan te tonen dat de fundamentele van de kritiek op externe redenen vanuit niet Williams niet klopt. Is Archie een overtuigend voorbeeld van een mogelijk externe reden? Is het realistisch genoeg? Of moet Williams toegeven dat zijn systeem alleen kan werken voor zij die in staat zijn tot een proces van rationele beraadslaging?

Wat ontkent Williams eigenlijk?

Ik heb gesteld dat er twee mogelijke interpretaties van het artikel van Williams zijn. De ene interpretatie stelt dat er geen externe redenen bestaan. De andere interpretatie stelt dat er redenen bestaan die wel extern lijken, maar die eigenlijk gewoon interne redenen zijn. Hierboven heb ik gepoogd aan te tonen dat de argumenten van Williams tegen externe redenen niet steekhoudend zijn. Het Archie voorbeeld toont aan dat er via het proces van deliberatie altijd een interne reden van een ogenschijnlijk externe reden kan worden gemaakt. Dit lijkt een voordeel, want daarmee is het bewijzen van interne redenen een makkelijke opgave. Het concept van een interne reden wordt daarmee zo breed en vaag dat het haast niet meer vatbaar is voor kritiek.

⁵¹ Millgram, *Williams' Argument against External Reasons*, p. 203

⁵² Williams, *Internal and external reasons*, p. 102

⁵³ Millgram, *Williams' Argument against External Reasons*, p. 204

Immers, zou binnen het voorbeeld van Archie niet toegegeven moeten worden dat er interne redenen zijn waar een moreel agent niet achter kan komen? Maar, dan is het hele idee wat Williams probeert te onderbouwen in zijn theorie, namelijk dat het vreemd is om te stellen dat men redenen kan hebben voor handelen die niets met hen te maken hebben, niet langer houdbaar. Die basisovertuiging zou hier ondermijnt worden. Hier is het duidelijk dat Williams in zijn theorie duidelijker zou moeten definiëren. De afbakening van interne redenen en wat deze precies zijn zou vervagen bij het aannemen van onkenbare redenen. Wat onderscheidt het nog van een externe reden? Redenen die gezien worden als extern, worden toch op een manier als interne redenen beschouwd. Hiermee wordt datgene wat Williams ontkent niet meer interessant om te ontkennen. Zijn theorie is zo opgesteld dat hij over elke reden kan zeggen dat het een interne reden is of dat er geen mogelijkheid is tot het bestaan van externe redenen, en daarmee heeft hij altijd gelijk in zijn claim waarin hij stelt dat er enkel interne redenen bestaan. Wat Williams verdedigt is onvoldoende afgegrensd, met name de concepten van interne redenen en het proces van beraadslaging.

Hookers replek: Williams doet aan question begging

Volgens Hooker doet Williams aan *question begging*. Dit betekent in simpele termen dat binnen een argumentatieschema een premisse en de conclusie dezelfde propositie zijn, maar dan in andere woorden.⁵⁴ Williams stelt het volgende over de verdediger van externe redenen: "Such a[n external reason] statement implies that a rational agent would be motivated to act appropriately, and it can carry this implication, because a rational agent is precisely one who has a general disposition in his *S* to do what (he believes) there is reason for him to do. So when he comes to believe that there is reason for him to ϕ , he is motivated to ϕ even though, before, he neither had a motive to ϕ , nor any motive related to ϕ -ing in one of the ways considered in the account of deliberation."⁵⁵ Maar volgens Williams haalt deze verklaring de inhoud van een wankele overtuiging in stand: "What is it that one comes to believe when he comes to believe that there is reason for him to ϕ , if it is not the proposition, or something that entails the proposition, that if he deliberated rationally, he would be motivated to act appropriately?"⁵⁶

Hooker stelt dat wanneer Williams zijn eigen definitie van rationele beraadslaging aanhoudt, hij aan *question begging* doet, omdat een reden-externalist niet dezelfde ideeën over deliberatie erop nahoudt. Williams stelt dat deliberatie plaatsvindt vanuit huidige subjectieve motivationele set *S*, maar een reden externalist zal juist stellen dat (een deel van) rationele deliberatie niet voortkomt uit de agent's *S*, maar uit waarden die los staan van de agent's huidige motivaties.⁵⁷ Dus, zo stelt Hooker, doet Williams mogelijk aan *question begging*.

⁵⁴ Hansen, H., "Fallacies", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Summer 2020 Edition), Edward N. Zalta (ed.), <https://plato.stanford.edu/archives/sum2020/entries/fallacies/> (laatst geraadpleegd 22 juni 2021).

⁵⁵ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109

⁵⁶ Williams, *Internal and external reasons*, p. 109.

⁵⁷ Hooker, B. "Williams' Argument against External Reasons". In: *Analysis* 47 (1). (Oxford: Oxford University Press, 1987) https://www-jstor-org.proxy.library.uu.nl/stable/3328707?seq=1#metadata_info_tab_contents (laatst geraadpleegd 15 juni 2021), p. 43

Rationele beraadslaging kan echter ook anders bedoeld worden door Williams. Wat als Williams een meer algemene conceptie van rationele deliberatie probeert aan te voeren, in plaats van die van zichzelf? Hooker stelt dan dat de vraag die Williams stelt dan waarde verliest. Externalisten omtrent redenen zouden aannemen dat A een reden heeft te ϕ -en, en de propositie dat als A rationeel is en rationeel beraadslaagd heeft, A gemotiveerd wordt om te ϕ -en. Nu is de vraag die Williams stelt dus niet meer relevant, want door dit verband te accepteren wordt de mogelijkheid van externe redenen niet ondermijnt.⁵⁸

Conclusie

Deze scriptie vormde een poging een antwoord te geven op de vraag: “Zijn de argumenten van Williams tegen externe redenen steekhoudend?” De scriptie begon met een uitleg over het debat en de mogelijke implicaties op de moreel agent. Vervolgens werd de theorie van Williams met betrekking tot interne redenen voor handelen uiteengezet. Daarna werden de redenen besproken waarom externe redenen voor handelen niet mogelijk waren volgens Williams. Allereerst zouden externe redenen handelingen niet kunnen verklaren. Dit werd verworpen door het Archie-argument van Millgram. De brute Archie had redenen om te handelen die niet voortkwamen uit zijn subjectieve motivationele set. Het Archie-argument geeft een hypothese van een moreel agent die wel degelijk externe redenen heeft die het handelen verklaren. De tweede reden tegen externe redenen was het argument dat als er externe redenen zouden zijn, het overtuigend raken van deze externe redenen zou leiden tot motivatie hiernaar te handelen. Dit zou volgens Williams niet kunnen, omdat externe redenen buiten ons staan. Redenen moesten volgens Williams worden gezien binnen hun context van praktische beraadslaging. Op dit argument kwamen twee replieken. De eerste van Millgram bevat wederom het Archie-argument; Archie kon niet doen aan praktische beraadslaging, maar had toch een reden om te handelen. Dit moest een externe reden zijn. De tweede repliek werd gevormd door Hooker, die stelde dat Williams binnen deze argumentatie mogelijk doet aan *question begging*; Williams legt een bepaalde definitie van praktische beraadslaging op aan externalisten. Daarnaast was er kritiek te lezen op de definitie van deliberatie, en de verzwakking die externe redenen krijgen binnen de theorie van Williams. De onderzoeksvraag van deze scriptie moet dus met een “nee” worden beantwoord. Betekent dit dat externe redenen tot handelen overtuigend zijn? Het lijkt mij contra-intuïtief. Williams lijkt een goed startpunt te hebben binnen zijn theorie; hij gaat in tegen het idee dat een agent redenen tot handelen kan hebben waar deze agent helemaal niet toe gemotiveerd is of kan raken. Deze aanname lijkt plausibel.

De theorie van Williams is in mijn optiek in de basis ook overtuigend, maar vereist duidelijke begrenzing in de concepten die hij gebruikt. De conclusie rondom het debat moet dan eigenlijk ook open zijn. Het bestaan van externe redenen op basis van de argumenten van Williams is niet voldoende ontkracht. Interne redenen lijken overtuigender op een intuïtief niveau, maar dit is op filosofisch niveau nietszeggend. Onze intuïtie hoeft niet overeen te komen met de waarheid. Ik neig naar het verdedigen van de positie van Williams, omdat zijn basispositie logisch overtuigend lijkt te zijn. Toch kan het bestaan van externe redenen binnen zijn theorie niet voldoende worden

⁵⁸ Hooker, *Williams' Argument against External Reasons*, p. 43

ontkend. Het antwoord op de onderzoeksvraag kan dus bevredigend worden beantwoord met een “nee”, maar de positie binnen het bredere debat over interne en externe redenen zal voor mij nog een reden zijn om lang te filosoferen.

Woordenaantal (exclusief dankwoord, bibliografie, bijlage 1): 7471 woorden

Dankwoord

De auteur van een onderzoek is zelden de enige die hier tijd en moeite in heeft gestoken. Om deze reden zal deze scriptie eindigen met een woord van dank aan degenen die mij letterlijk en figuurlijk door dit project heen hebben gesleept.

Allereerst grote dank aan Menno Lievers, onder wiens begeleiding dit onderwerp gekozen werd en wiens feedback tot een scherpe onderzoeksvraag leidde. Zijn ongeremde bereidheid tot hulp op zowel academisch als persoonlijk vlak verdient uitermate respect.

Ook dank aan Yasemin Özcan en Leonie Snijders, wie mij grote steun hebben geboden wanneer de motivatie om aan het onderzoek te werken miste. Hun eerlijkheid over de duidelijkheid van mijn ideeën en geschreven stukken in de eerste fases van de scriptie hebben mij laten realiseren hoe beperkt ik het onderwerp moest houden om de scriptie voldoende diepgaand te laten zijn.

Grote dank aan Rachel Boddy, wiens scherpe en directe kritiek de scriptie op een hoger niveau heeft gebracht. Zonder haar hulp en begeleiding waren er een hoop steken gevallen. De gesprekken met Rachel op individueel niveau hadden telkens het resultaat dat ik met veel enthousiasme mijn geschreven stukken ging aanpassen tot iets bevredigends. De mate van flexibiliteit die Rachel heeft laten zien door inzicht te krijgen in de grote verscheidenheid in onderwerpen binnen de scriptieklas is bewonderenswaardig.

Hartelijk bedankt,

Carolien Krekt

Bibliografie

Alvarez, Maria, "Reasons for Action: Justification, Motivation, Explanation", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Winter 2017 Edition), Edward N. Zalta (ed.), geraadpleegd van: <https://plato.stanford.edu/archives/win2017/entries/reasons-just-vs-expl/> (laatst geraadpleegd 16 juni 2021)

Finlay, Stephen and Mark Schroeder, "Reasons for Action: Internal vs. External", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Fall 2017 Edition), Edward N. Zalta (ed.), geraadpleegd van: <https://plato.stanford.edu/archives/fall2017/entries/reasons-internal-external/> (laatst geraadpleegd 14 mei 2021)

Fisher, Andrew. *An Introduction to Metaethics*. New York: Routledge, 2011.

Hansen, Hans, "Fallacies", in: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Summer 2020 Edition), Edward N. Zalta (ed.), <https://plato.stanford.edu/archives/sum2020/entries/fallacies/> (laatst geraadpleegd 22 juni 2021)

Hooker, Brad. "Williams' Argument against External Reasons". In *Analysis* 47 (1), pp. 42-44. Cambridge: Cambridge University Press, 1987. https://www-jstor-org.proxy.library.uu.nl/stable/3328707?seq=1#metadata_info_tab_contents (laatst geraadpleegd 15 juni 2021).

Millgram, E. "Williams' Argument Against External Reasons", in *Nous* 30 (1996), pp. 197-220. Hoboken: Wiley, 1996. https://www-jstor-org.proxy.library.uu.nl/stable/Query=%25E2%2580%2598Williams%25E2%2580%2599+Argument+Against+External+Reasons%25E2%2580%2599&filter=jid%253A10.2307%252Fj100039&=&seq=1#metadata_info_tab_contents (laatst geraadpleegd 10 juni 2021)

Williams, B. *Internal and external reasons*. Reprinted in: "Moral Luck", pp. 101-113. Cambridge: Cambridge University Press, 1981.

Bijlage 1: verklaring kennisneming plagiaat en fraude

VERKLARING KENNISNEMING REGELS M.B.T. PLAGIAAT Fraude en plagiaat

Wetenschappelijke integriteit vormt de basis van het academisch bedrijf. De Universiteit Utrecht vat iedere vorm van wetenschappelijke misleiding daarom op als een zeer ernstig vergrijp. De Universiteit Utrecht verwacht dat elke student de normen en waarden inzake wetenschappelijke integriteit kent en in acht neemt.

De belangrijkste vormen van misleiding die deze integriteit aantasten zijn fraude en plagiaat. Plagiaat is het overnemen van andermans werk zonder behoorlijke verwijzing en is een vorm van fraude.

Hieronder volgt nadere uitleg wat er onder fraude en plagiaat wordt verstaan en een aantal concrete voorbeelden daarvan. Let wel: dit is geen uitputtende lijst!

Bij constatering van fraude of plagiaat kan de examencommissie van de opleiding sancties opleggen. De sterkste sanctie die de examencommissie kan opleggen is het indienen van een verzoek aan het College van Bestuur om een student van de opleiding te laten verwijderen.

Plagiaat

Plagiaat is het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk. Je moet altijd nauwkeurig aangeven aan wie ideeën en inzichten zijn ontleend, en voortdurend bedacht zijn op het verschil tussen citeren, parafraseren en plagiëren. Niet alleen bij het gebruik van gedrukte bronnen, maar zeker ook bij het gebruik van informatie die van het internet wordt gehaald, dien je zorgvuldig te werk te gaan bij het vermelden van de informatiebronnen.

De volgende zaken worden in elk geval als plagiaat aangemerkt:

- het knippen en plakken van tekst van digitale bronnen zoals encyclopedieën of digitale tijdschriften zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het knippen en plakken van teksten van het internet zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften of encyclopedieën zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het opnemen van een vertaling van bovengenoemde teksten zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het parafraseren van bovengenoemde teksten zonder (deugdelijke) verwijzing: parafrasen moeten als zodanig gemarkeerd zijn (door de tekst uitdrukkelijk te verbinden met de oorspronkelijke auteur in tekst of noot), zodat niet de indruk wordt gewekt dat het gaat om eigen gedachtengoed van de student;
- het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
- het zonder bronvermelding opnieuw inleveren van eerder door de student gemaakt eigen werk en dit laten doorgaan voor in het kader van de cursus vervaardigd oorspronkelijk werk, tenzij dit in de cursus of door de docent uitdrukkelijk is toegestaan;
- het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk. Indien dit gebeurt met toestemming van de andere student is de laatste medeplichtig aan plagiaat;
- ook wanneer in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, zijn de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat, indien zij hadden kunnen of moeten weten dat de ander plagiaat pleegde;
- het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling (zoals een internetsite met uittreksels of papers) of die al dan niet tegen betaling door iemand anders zijn geschreven.

De plagiaatregels gelden ook voor concepten van papers of (hoofdstukken van) scripties die voor feedback aan een docent worden toegezonden, voor zover de mogelijkheid voor het insturen van concepten en het krijgen van feedback in de cursushandleiding of scriptieregeling is vermeld. In de Onderwijs- en Examenregeling (artikel 5.15) is vastgelegd wat de formele gang van zaken is als er een vermoeden van fraude/plagiaat is, en welke sancties er opgelegd kunnen worden.

Onwetendheid is geen excuus. Je bent verantwoordelijk voor je eigen gedrag. De Universiteit Utrecht gaat ervan uit dat je weet wat fraude en plagiaat zijn. Van haar kant zorgt de Universiteit Utrecht ervoor dat je zo vroeg mogelijk in je opleiding de principes van wetenschapsbeoefening bijgebracht krijgt en op de hoogte wordt gebracht van wat de instelling als fraude en plagiaat beschouwt, zodat je weet aan welke normen je je moeten houden.

Hierbij verklaar ik bovenstaande tekst gelezen en begrepen te hebben.

Naam: *Caroliën Krekt*

Studentnummer: *6553435*

Datum en handtekening:

28-04-2021

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'C. Krekt', with a long horizontal stroke extending to the right.